

Evangelí del diumenge de la setmana XXI de durant l'any (A): tu ets Pere

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XXI de durant l'any. “Tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meua Església”. Pels catòlics, en la jerarquia de l'amor i de l'autoritat, després de Déu i de la nostra Mare Maria Santíssima, ve el Sant Pare.

Evangelí (Mt 16, 13-20)

Jesús va arribar a la regió de Cesarea de Filip, i preguntava als seus deixebles:

—Qui diu la gent que és el Fill de l'home?

Els respongueren:

—Uns diuen que és Joan Baptista; d'altres, Elies; d'altres, Jeremies o algun dels profetes.

Ell els pregunta:

—I vosaltres, qui dieu que soc?

Simó Pere respongué:

—Tu ets el Messies, el Fill del Déu viu.

Llavors Jesús li va dir:

—Feliç de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat ni la carn ni la sang, sinó el meu Pare del cel. I jo et dic que tu ets Pere, i sobre aquesta

pedra edificaré la meva Església, i les portes del reialme de la mort no la podran dominar. Et donaré les claus del Regne del cel; tot allò que lliguis a la terra quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra quedarà deslligat al cel.

Després va manar als seus deixebles que no diguessin a ningú que ell era el Messies.

.....

Comentari

Amb certa freqüència apareix als Evangelis la qüestió sobre la identitat de Jesús, un misteri que els contemporanis seus no sabien desxifrar i que l'Església trigaria temps a definir doctrinalment. En aquesta ocasió, durant una estada als contorns de Cesarea de Filip, Jesús mateix pregunta als deixebles qui és Ell, segons la gent i segons ells

mateixos. Els apòstols li responen que alguns el consideren “Joan Baptista; d’altres, Elies; d’altres, Jeremies o algun dels profetes” (v. 14). S’evidencia així la limitada capacitat humana per entendre la identitat i la missió de Jesús, a qui confonen amb algun profeta; fins i tot amb Joan Baptista, que ja havia mort.

El Catecisme de l'Església explica que no podem dir el mateix de Pere quan confessa Jesús com “el Messies, el Fill del Déu viu” (v. 16), ja que aquest li respon solemnement: “Això no t’ho ha revelat ni la carn ni la sang, sinó el meu Pare del cel” (v. 17)[1]. Amb aquesta sentència, Jesús aclareix que el misteri de la seva Persona només es comprèn si Déu Pare el fa conèixer; o més aviat quan ens fa cada cop més capaços de conèixer-lo. Per un designi diví, Pere ha rebut del cel aquesta revelació i està en disposició de confessar-la.

El Papa Francesc explica que “Simó Pere troba a la boca paraules més grans que ell, paraules que no venen de les seves capacitats naturals. Potser ell no havia estudiat a l'escola, i és capaç de dir aquestes paraules, més fortes que ell! Estan, però, inspirades pel Pare celestial (cf. v. 17), el qual revela al primer dels Dotze la veritable identitat de Jesús: Ell és el Messies, el Fill enviat per Déu per salvar la humanitat. I d'aquesta resposta, Jesús entén que gràcies a la fe donada pel Pare hi ha un fonament sòlid sobre el qual pot construir la seva comunitat, la seva Església. Per això diu a Simó: *Tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meva Església* (v. 18)”[2].

Jesús podia haver triat com a fonament per a la seva Església molts altres homes potser més influents i capaços que Pere des del punt de vista humà. Tot i això, va triar Simó, el pescador, en qui els altres

deixebles van reconèixer el vicari de Jesús, i el primer entre tots.

Comentant aquesta escena, el Papa sant Lleó Magne posava en boca de Jesús unes paraules que expliquen el primat de Pere, la seva participació en el poder de Jesús i la seva continuïtat al llarg del temps: “De la mateixa manera que el meu Pare t’ha revelat la meva divinitat, igualment jo ara et dono a conèixer la teva dignitat: Tu ets Pere: Jo, que soc la pedra inviolable, la pedra angular que ha fet dels dos pobles una sola cosa, jo, que soc el carreu, fora del qual ningú no pot edificar, et dic a tu, Pere, que ets també pedra, perquè seràs enfortit pel meu poder de manera que el que em pertany pel propi poder sigui comú a tots dos per la teva participació amb mi. Sobre aquesta pedra edificaré la meva Església, i el poder de l’infern no la derrotarà. Sobre aquesta fortalesa — vol dir— construiré el temple etern i

la sublimitat de la meva Església, que arribarà al cel i s'aixecarà sobre la fermesa de la fe de Pere”[3].

L'amor al Papa, sigui qui sigui, és per això una característica fonamental de tot cristià. Sant Josepmaria ho explicava així: “El teu amor més gran, la teva estima major, la teva veneració més profunda, la teva obediència més rendida, el teu més gran afecte ha de ser també per al Vice-Crist a la terra, per al Papa. Hem de pensar els catòlics que, després de Déu i de la nostra Mare Maria Santíssima, en la jerarquia de l'amor i de l'autoritat, ve el Sant Pare”[4].

.....

[1] Cf. *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 442.

[2] Francesc, *Àngelus*, 27 d'agost de 2017.

[3] Sant Lleó Magne, *Sermo 4 in aniversari ordinationi suae*, 2-3.

[4] Sant Josep maria, *Forja*, n. 135.

Pablo M. Edo / Photo Hemang Desai on Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-xxi-de-durant-lany-a-tu-ets-pere/> (11/03/2026)